

om sagen i Folketinget og i forbindelse med Nordisk Råds session i København i 1996.

Spm. nr. S 1615

Til indenrigsministeren (5/3 97) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at antallet af familiesammenføringer for udlændinge i Danmark ikke løber løbsk i strid med den i 1992 gennemførte opstrammede lovgivning og til skade for visse udsatte kommuners økonomi?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 5. marts 1997 er antallet af familiesammenføringer for her i landet bosatte udlændinge i 1996 steget med 38 pct. Det skyldes ifølge avisen, at man administrativt har lempet reglerne, fordi »en lovstramning fra 1992 har virket for hårdt og uretfærdigt«. Protesterne mod den gennemførte lempelse kommer navnlig fra kommuner, der rummer mange flygtninge og indvandrere, og derfor rammes særligt hårdt af tilstrømningen, f.eks. Ishøj, Karlebo, Høje-Tåstrup og Albertslund. Ved lovændringen i 1992, der byggede på et bredt politisk forlig, blev det oplyst, at der gennem loven skete en opstramning af reglerne for familiesammenføring, men i praksis er der åbenbart senere administrativt sket en kraftig lempelse, navnlig ved at man giver afkald på at håndhæve lovens forsørgelseskrav i forhold til de udlændinge, der foretager familiesammenføring. En sådan lempelse rammer naturligvis særlig hårdt i ghetto-kommuner, hvor de mange uforsørgede tilflyttede udlændinge nu skal forsørges, bl.a. af lokalkommunen.

Svar (14/3 97)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der er ikke tale om, at antallet af familiesammenføringer er løbet løbsk.

Efter udlændingelovens ordning kan – og i visse tilfælde skal – en opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne betinges af, at den herboende godtgør at kunne forsørge ansøgeren.

For så vidt angår familiesammenføring med en ægtefælle eller samlever er det sådan, at opholdstilladelsen kan betinges af, at den herboende godtgør at kunne forsørge ansøgeren.

Afgørelsen af, hvorvidt kravet om godtgørelse af forsørgelsesevnen bør fraviges, beror derfor på en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag, herunder af den herboendes tilknytning til Danmark og muligheden for at bosætte sig i ansøgerens hjemland.

Er den herboende flygtning, stilles der som udgangspunkt ikke forsørgelseskrav, da flygtninge selvsagt ikke kan vende tilbage til deres hjemland og etablere en familie dér.

Er den herboende dansk statsborger, indgår dette med væsentlig styrke i vurderingen, og taler for at kravet om godtgørelse af forsørgelsesevnen fraviges.

Det samme er tilfældet, hvis den herboende er en udlænding, der har boet her i landet i mere end 7 år.

Er den herboende udlænding og har boet her i landet i mindre end 7 år, vil der som altovervejende hovedregel ikke blive dispenseret fra forsørgelseskravet.

Der har gennem længere tid været en offentlig debat om hensigtsmæssigheden af de nuværende regler om familiesammenføring. Navnlig har spørgsmålet om forsørgelseskravet i forbindelse med danskeres familiesammenføring med udenlandske ægtefæller eller samlever været diskuteret.

Derfor overvejer jeg for tiden behovet og mulighederne for at ændre familiesammenføringsreglerne.

Det er i den forbindelse min hensigt at lade de forslag som en nordisk arbejdsgruppe er fremkommet med i en rapport om familiesammenføring i oktober 1996 indgå i de videre overvejelser om at ændre regelsættet.

Jeg har derfor i februar 1997 sendt rapporten til en række organisationer m.v. med henblik på inden udgangen af juni 1997 at modtage bemærkninger og kommentarer til idéerne anført heri. Jeg vil herefter tage stilling til spørgsmålet om eventuelle ændringer af reglerne.

For så vidt angår den af spørgeren påståede økonomiske skadevirkning i forhold til udsatte kommuner kan jeg oplyse, at der inden for de seneste år er gennemført en række finansieringsomlægninger inden for flygtninge- og indvandrerområdet, som indebærer, at den enkelte kommune normalt modtager mindst